

תנועת הפועלים בארצות הברית

ויל הרברג

מן החוק בדבר יחסי העבודה. רישום כגון זה כרוך במסירת ידיעות מסוימות בענין הארגון, וחשובה מזו — במסירת הצהרות-בשבועה של הפקידים הארציים והמקומיים של האגודות כי אינם קומוניסטים. אגודה שאינה מגישה תעודות אלה, מקפחת את זכותה להגנת החוק ושוב אין המעבידים חייבים במשא-ומתן עמה.

רוב סעיפי החוק הזה הם, כאמור, גרועים בהחלט — ואחדים, כגון שלילת זכות השביתה מעובדי הממשלה, שום חברה בת-חורין לא תוכל לשאתם לאורך-ימים, אולם משמעותו המלאה של החוק הורגת ממסגרת השפעתם של סעיפיו הבודדים. תוצאותיו הקדרות ביותר צפונות בפעולתו המקובצת. הוא הופך על פיה את כל מגמת תחיקת-העבודה מיום שהותקן, ב־1932, חוק ג'וריס-לא-גארדיה נגד ה„התראות“ לאגודות הפועלים. הוא מניח בכוונת-מכוון מכשולים בדרך פעולתם המתוקנת של ארגוני הפועלים והוא מאמץ ידי המעבידים במערכה החרושתית, הבורר-סתירות ומבולבל, הוא רצוף מלכודות-פתע שמסכנות אף את האגודה האחראית ביותר.

היאך נתקבל חוק כזה ברוב מכריע ובתמיכתם של הרבה צירי קונגרס מיושבים שאין לראותם בשום פנים כבלתי-ליברליים או כהוגים שנאה עיוורת לפועלים? נקל לפטור את הענין כולו באמירה שזוהי „קנוניה“ של „כוחות-הריאקציה“, אך אופים של כמה מן התומכים בחוק, וכן העובדה, שכמה מסעיפי החוק, כגון הסעיף בדבר איסור „המפעל הסגור“, איסור התרומות לצרכים פוליטיים וחובת מסירת הצהרות אַנטי־קומוניסטיים, זכו לתמיכה רחבה בקרב הפועלים, וכן באיגודים המקצועיים. עובדות אלו דיין לרסן הסברים פשטניים. מן ההכרח להעמיק חקר יותר. עובדה היא, כי ציבור הפועלים האמריקני נושא עתה בתוצאות עליתו הפתאומית לאחר 1933, תנועת הפועלים המאורגנת באמריקה עלתה בפעם הראשונה למעלת כוח חברתי לאומי בתקופת „המערך החדש“ (ניו דיל) וכחלק ממנו. היא עלתה לזירה כאגף של אותו מנגנון פוליטי חדש שפרנקלין דלאנו רוזוואלס התחיל אז בהקמתו. בעקב תכניתו לשידודה ולחידושה של הפלפלה האמריקנית, התקדם ענין הפועלים בצעדי-ענק,

תנועת הפועלים האמריקנית נראית כברייה משונה למסתכל בה. מצד אחד הריהי „מתקדמת“ מאין כמה בתחום האיגוד המקצועי, אדירת-כוח ורבת-פעלים בשדה הארגון; ומצד אחר הריהי נחשלת וחסרת-בגרות במחשבתה הסוציאלית והכלכלית, מוגבלת בחזותה, וקצרת-יד, ברוב ימות השנה, בתורת כוח בחיים הלאומיים. אחרי גמר מלחמת-העולם השנייה היתה קבלת חוק טאפט-הארטלי בדבר היחסים שבין העובדים למעבידים בלי ספק המאורע החשוב ביותר לגבי תנועת הפועלים. תקנה זו שנתקבלה בקונגרס ברוב מכריע על אף הוֹאֵטו של הנשיא טרומאן היתה לחוק ב־1947 וקיבלה תוקף, פרט לכמה סעיפים, באבנוסט של אותה שנה. אכן חוק רע הוא. הוא „מתקן“ את חוק-אגנר, שזכה להיקרא בעבר „מגילת החירות“ של תנועת הפועלים האמריקנית, אגב נטילת כל כוחו כמכשיר למשא-ומתן קולקטיבי. הוא מחזיר לבתי-הדין בארצות-הברית חלק מסמכותם לגזור איסורי שביתות ופעולות מאורגנות. הוא שולל מפקידי הממשלה את זכות-השביתה ובולם במידה חמורה את השימוש בזכות זו על ידי כל הפועלים ששביתתם תיהם עלולות לסכן את „הבריאות“ הלאומית או את הבטחון הלאומי, שני מונחים שהגדרתם מטושטשת ביותר. הוא מניח פתח פתוח לתביר עות-פיצויים של המעבידים כלפי האגודות המקצועיות על יסוד טענות בדבר הפרת הסכמים ועילות אחרות. הוא גוזר איסור על „המיפעל הסגור“ (שבו החברות באיגוד פועלים היא מתנאי ההעסקה) ומתיר „מיפעל של אגודה“ (שבו רשאי המעביד לשכור פועלים כרצונו, אלא שהללו חייבים להצטרף לאיגוד כדי לקיים בידם את עבודתם) רק אם רוב הפועלים במפעלים מצביעים בעד תקנה זו. הוא מנביל את זכות ניכוי מסי-החבר לאגודה משכר העבודה וכן את קרנות הבריאות והעזרה הסוציאלית שבהוצאור תיהן נושאים המעבידים. הוא אוסר מגביות פוליטיות על האיגוד, אישור שנתפרש כגזירה על כל תעמולה פוליטית או על הזמנה בעתוני האיגוד לתמוך במועמד מסוים. אחרון אחרון: החוק דורש מהאיגודים והאגודות להרשם במיניסטריון-העבודה אם הללו מבקשים ליהנות

קטורות בעתונים מתארות עריץ בעל־גוף ובעל־כרס המפיל חתיזו על ברינש גוף ומפחד, הקרוי „העם” או „משלם־המסים”. אך העריץ בעל הגוף שוב אינו דמות חבושת צילינדר ששטרות דולרים מקשטים את חזהו. הוא דומה דמיון מפליא לגיון ל. לואיס והכתובת שמתחת לציור היא: „מנהיגי האגודות”. הרי זה שינוי סימפטומאטי.

אי אפשר שלא להודות כי תנועת הפועלים עצמה אחראית במידה מסוימת לתמורה מסוכנת זו ברגשי הציבור. ידועה למדי גסות־רוחם השרי־רותית של כמה מנהיגי פועלים „גדולים” בארצות־הברית, שהציבור חש בה ומתרשם ממנה. אך לא פחות מכך גרם לאותו הלך־רוח אפשר־המעשה אשר לא יאמן מצד מנהיגות האגודות המקצועיות לנוכח כמה מנהיג־שחיתות שחדרו לתנועת הפועלים. הכל יודעים כי מעשי שחיתות נעשים אשר אין לשאתם, אך לא נעשה דבר בתוך תנועת הפועלים או בידיה לריסון מעשים אלה. הביורוקרטיה מושלת בכיפה. נגע הספסרות והשחיתות פשה בשכבות מסוימות של התנועה; רבו מקרים של קיום מונופולין על העסקה, על ידי צירוף „מיפעל סגור” עם „אגודה סגורה” (סגורה בפני חברים חדשים), דבר הכולל לרוב נעילת־דלת בפני פועלים כושיים.

לשוא תבקש תכנית לבדק־הבית שתוגש עלי־ידי אישיות בעלת־משקל בתנועת הפועלים. לשוא תחפש אחר הצעות חיוביות כלשהן מצד מנהיגות הפועלים לתיקון תנועת העבודה, בשים לב למעמדן החדש של האגודות כמוסדות ציבוריים־למחצה. קברניטי הפועלים התנגדו לכל הצעת תיקון כזו שהציעו אחרים — וברוב המקרים היחה התנגדותם מוצדקת למדי — אך לא העלו כל הצעה משלהם, אף על פי שידוע לכל כי שאלת תיקון חוקי האיגוד עמדה על פרקה של מדינות־הפנים האמריקנית. משסירבה תנועת הפועלים המאורגנת ליטול חלק פעיל בתהליך זה של הגהת החוק, שמטה מידה את היומה ומסרה אותה לצד־שנגד: חוק טאפט־הארטלי הוא, לפחות בחלקו, תולדה של סירוב זה. ואחרון־אחרון: ראוי להזכיר את הקרע הממושך באיגוד המקצועי האמריקני, הפירוד בין א.פ.ל. וסי.אי.או. אשר ראשיתו בשנת 1935. היו אשר היו סיבותיו של הקרע — והנסיון להביא את האיגוד המקצועי החרושתני אל תעשיות הייצור ההמוני היה בודאי גורם מכריע — הרי כיום ראוי להכיר, כי רק אינטרסים של

חוק־ואגוד מ־1935, שחייב זאת הפעם הרא־שונה את הממשלה הפדראלית למדיניות של טיפוח המש׳א־ומתן הקולקטיבי ועידוד הארגון המקצועי, היה סמל לתקופה החדשה. הוא הפך למעשה, אגודות פועלים למוסדות רשמיי־ת־למחצה, מאתר שהעניק להן מידה מסוימת של סמכות ממשלתית במילוי תפקידן. האגודה המקצועית כארגון מתנדבים או כמועדון פרטי עברה ובטלה מן העולם.

אין כוונתי להכחיש שתמורה זו במעמדו של האיגוד המקצועי במסגרת החיים האמריקניים הצמיחה טובות והנאות רבות להמוני הפועלים. ודאי שפך הוא. אלא שיתרונות אלה היו חרבי־פיפיות. תמיכת הממשלה היתה רצויה ביותר, שכן באה לאחר שלוש שנות שפל קשה, שבהן הגיעה תנועת הפועלים עד ככ־לחם ממש. אולם תמיכת הממשלה פירושה היה בהכרח גם הרחבת הפיקוח הממשלתי. כל שדה היחסים בין פועל למעביד נפתח פתיחה חוקית להתערבות הממשלה. לא המש׳א־ומתן הקולקטיבי ולא פעילותן של האגודות המקצועיות שוב לא יכלו להיות חפשיים כאשר היו בעבר. חוק טאפט־הארטלי אינו אלא השלב האחרון בהתפתחות זו. ודומשמועות מעין זו אתה מוצא גם בתחום הפוליטי. תנועת הפועלים המאורגנת היתה חלק מתנועת הקידמה החברתית של „המעריך החדש”, אך סופה שנעשתה גם חלק מן המנגנון הפוליטי שלו. לתקופת זמן מסוימת, לפחות, קשרה תנועת הפועלים את גורלה בתנועת המנגנון הפוליטי שהקים מר רוואַלט על־מנת להשליטו על המפלגה הדמוקרטית ולהשיג באמצעותו פיקוח מתמיד על מדיניות־הפנים של אמריקה. משהתחילה התסיסה הציבורית נגד משטר רוואַלט — והיא התחילה עוד בשנת 1940, ורק המלחמה הפסיקתה — היתה תנועת הפועלים ראשונה להיפגע. אדירי־ההון ראו את הנולד והתכוננו יפה לנצל את השינוי במערכי־לב הציבור.

הנה כי כן היתה תנועת הפועלים המאורגנת, מבחינה מסוימת, לשעיר לעזאזל בעלות גל הריאקציה נגד „המעריך החדש”. אולם תרעומת הציבור על תנועת הפועלים ניזונה גם ממקורות קרובים יותר. בעיני חלקים גדולים של העם האמריקני — שרובו מעמד בינוני והלך־רוחו כמעט על טהרת רוח המעמד הבינוני — נראו בשתיים־שלוש השנים האחרונות „הפועלים הללו” כסכנת־הסכנות. דחליל זה תפס את מקומם של „אדירי ההון”, „ול־סטריט” וה„טראסטים”. קרי

של חוק טאפט-הארטלי, הדורש מנציגי האגודות המבקשות ליהנות מחוק ואגנר המתוקן למסור הצהרות בדבר התנגדות לקומוניזם. סעיף זה עורר מורת-רוח רבה בא.פ.ל. וסי.אי.או. כאחד, אם כי מטעמים שונים. א.פ.ל. שהיא גקיה כמעט מהשפעה קומוניסטית, מתנגדת לאותה תקנה, משום שהיא רואה בה התערבות בלתי מוסמכת של הממשלה בענייניה הפנימיים של תנועת הפועלים. לגבי סי.אי.או. יש כאן שיקול ממשי עוד יותר, שהרי כמה וכמה מהארגונים המסונפים לה נתונים להנהגתם של קומוניסטים ידועים. בשני הארגונים גם יחד תוללה שאלת ההצהרה האנטי-קומוניסטית סכסוך החורג ממסגרת העניין הנדון.

בא.פ.ל. הביאה שאלה זו לידי פרישת אגודת הכורים רבת-הכוח. בוועידת אוקטובר 1947 נלחם ג'ון ל. לואיס נגד השלמה עם החוק, אך התנגדותו הוכרעה בהצבעת הצירים. בראש סיעת הרוב עמד ג'ורג' מיני, גובר א.פ.ל., שלא שכח להזכיר ללואיס כי הוא שפתח את שערי סי.אי.או. לפני הקומוניסטים, בימים שהיה מנהיגו של ארגון זה. ניהול ענייני הוועידה ע"י מיני עורר בלב משקיפים את הרושם, כי הוא יהיה מועמד ראשון לנשיאות של א.פ.ל. לאחר שיפרוש ויליאם גרין. רושם זה לא נעלם גם מעיני ג'ון ל. לואיס שהגה בלבו מחשבות משלו בעניין הנשיאות. על כל פנים, סירב לואיס להצטרף לוועד הפועל של א.פ.ל. וכעבור שבועות מספר, בראשית דצמבר 1947, הוציא את אגודתו משורות הפרדציה. אגודת הכורים היא כיום הגדולה באגודות הבלתי-תלויות בארצות-הברית.

בסי. אי. או. שרשי הבעיה עמוקים רב יותר. מראשית ימיו של ארגון זה היתה בו סיעה קומר-ניסטית חזקה ששלטה באגודות אחדות והשפיעה על אחרות. יש לזכור, כי סי.אי.או. הוקם ב-1935, כשהחלו הקומוניסטים האמריקניים להסתלק מרעיון האגודות המקצועיות, "האדומות" ועמדו לחדש את מלאכת, "הקדיחה מבפנים". בהסכמת לואיס שלחו את אנשיהם לתוך אגודות סי.אי.או. עולות-הימים ובמקרים רבים הכניסו קבוצות שלמות. בתקופת המלחמה הגבירו כוחם מאד על ידי גילויי פטריוטיות יתרה ומתוך שימוש ברחשי-לב אמריקנים למען רוסיה. כתום המלחמה היה לפי כל הסימנים, מוכנים ליטול בידם את השלטון בסי.אי.או., כדרך שחבריהם השתלטו על ס.ז.ט. בצרפת ועל פרדצת הפועלים באיטליה. פיליפ מארי, מנהיגה של סי.אי.או. שאינו קומר-ניסט כלל, לא עשה דבר לבלימת המסע הקומר-

בעלי-חזקה ומדיניות-רכות עומדים לשטן בדרך לאיחוד. אך כל מאמץ שנעשה בשנים האחרונות לאיחוי הקרע עלה בתוהו. המחלוקת בין א.פ.ל. וסי.אי.או. שוב אינה עזה אמנם כאשר היתה, אך התשדנות ואי-האמון בציבור הפועלים לא פגו עד היום. גם מתזה זה של פירוד ממושך ללא טעם לא היה בו כדי להגדיל כוחה וכבודה של תנועת הפועלים המאורגנת.

כל אלה מצטרפים לעובדה היסודית כי חוק טאפט-הארטלי היה תולדה של סיבות מסיבות שונות, שרבות מהן נעוצות עוד בראשית ימי "המערך החדש". אמת, קבלת החוק היתה נצחון לכוחות הריאקציה, אך נצחון זה נתאפשר מחמת שגיאותיה וכשלונותיה של תנועת הפועלים.

ב. **התחילת התנועה בארצות-הברית**

משנכנס חוק טאפט-הארטלי לתקפו, נעשה גורם מכריע ביחסי עבודה, ותנועת הפועלים האמריקנית התחילה מכוונת מדיניותה ופעולתה לפי עובדה חדשה זו.

תנועת הפועלים האמריקנית בארצות הברית — א.פ.ל. וסי.אי.או. והאגודות הבלתי-תלויות — מאוחדת, למעשה, בהתנגדותה לחוק טאפט-הארטלי. ראש מטרתיהן הפוליטיות של האגודות המקצועיות הוא ביטול החוק ובלימת גל התחיקה האנטי-פועלית.

מהירה יותר היתה הסתגלותה של תנועת האיגוד המקצועי לחוק החדש בתחום המשקי. כאן נהגה מנהיגות הפועלים — חוץ מכמה יוצאים בולטים — בוהירות יתרה והשתדלה לא רק להתגבר על שעת-החירום כי אם גם לקיים בידה את ארחות המשא-והמתן הקולקטיבי שנקבעו בעשרות שנים של היאבקות קשה. "האיגוד הבינלאומי של עובדי בגדי נשים", אחד מגדולי הארגונים בא.פ.ל., הודיע ברור, כי אף על פי שהוא מתנגד ללא רתיעה לחוק טאפט-הארטלי, הרי הוא ימלא אחריו ויכנס למשא-ומתן קולקטיבי עם אותם מעבידים, שיהיו מוכנים להעניק לאיגוד את ההכרה ואת הבטחונות הכרוכה במושג "מפעל של-אגודה", ושיסכימו ליישב סכסוכים בדרך בוררות. תחת להיזקק לערכאות, אותם המעבידים שיבקשו לעשות את החוק קרניים לנגח את האיגוד, יווכחו לדעת, כי כוחו הכלכלי של הארגון הוא גורם שראוי להתחשב בו. דרך כלל, קו זה הוא הנקוט כיום על-ידי א.פ.ל. ורובה של סי.אי.או.

המצב הסתבך במידה רבה בשל אותו פרק

בראשית דצמבר של אותה שנה נתכנסו יותר מ-200 מנהיגי הפדרציה כדי להגשים החלטה זו. נוסדה „הליגה החינוכית והמדינית של הפועלים“. ארגונים דומים קיימים בחלקים אחרים של תנועת הפועלים. ליד ס.י.א.א. פעל זה כמה זמן. ועד לפעולה מדינית (שבראשו עמד בשעתו סידני הילמאן). אף האגודות הבלתי תלויות הגדולות יש להן משרדים פוליטיים משלהם: למכונאים, לאגודות עובדי הרכבת, ולג'ון ל. לואיס. נראה שכל תנועת הפועלים המאורגנת מצוידת במנגנון ארגוני לצורך פעולה פוליטית.

מה תעשה תנועת הפועלים במנגנון זה? מה תכניתה לפעולה פוליטית? תכניתה לזמן קצר הוא, כמובן, להביא לידי ביטול חוק טאפט-הארטלי ולשים קץ לחקיקה הריאקציונית. אולם אם תשאל: השואפת תנועת הפועלים בארצות הברית לזנון מפלגה במשמעה הרגיל של מלה זו, הרי התשובה שלילית בהחלט. דעת-הקהל בתנועת הפועלים מאוחדת כמעט בהתנגדותה להקמת מפלגה „שלישית“ בעתיד הקרוב. רבים סבורים, כי „בידוד“ כוחם הפוליטי של הפועלים בתוך מפלגה נפרדת עלול להביא לידי „קיטוב“ החיים הפוליטיים באמריקה, ופירוש הדבר בנסיבות של עכשיו שלטונה המכריע של הריאקציה. אחרים גם רבים מחסידי רעיון מפלגת העבודה, סבורים כי לפי שעה לא נוצר עדיין בסיס ראוי לשמו לפיתוח ארגון פוליטי בלתי-תלוי בהיקף ארצי. תמיכת הקומוניסטים ברעיון זה חיהויו עם האגרי ואלאס הוסיפו להשפיל קרנו.

לגבי ארצות הברית יש בכניסתה של תנועת הפועלים המאורגנת לזירה הפוליטית משום חידוש והתקדמות רבת-משמעות. אך המעיין בדבר ימצא כי בעיקרו של דבר אין לפנינו אלא גישור שים המצטמצמים בפעולות התגוננות ואין עמם תכנית לזמן ארוך או תזון סוציאלי גדול שיוסיפו להם כוח וימלאום תוכן. אלה עתידים עוד לבוא. אפשר וניטיב להבין לעמדתה הפוליטית של תנועת הפועלים האמריקנית אם נשים אל לבנו, כי עיקר האידיאולוגיה שלה מורכב מ„תודעת שכר-עבודה“ חריפה בתחום האיגוד המקצועי ומן הליברליזם המקובל של המעמד הבינוני האמריקני בהשקפת-עולמה. זיווג זה הוא דר משמעי, כמובן, המביא לא אחת במבוכה את המתבונן בה. הוא מאפשר, למשל, לקשור כתרים ל„זמה חפשית“ על דרך ההפשטה, ויחד עם זאת להעלות זרישות נמרצות להתערבות ציבורית במקרה אחר מקרה. אין ספק, כי צירוף זה סייע

ניסטי, ברצונו כי עז — כך אמרו — לקיים את אחדותה של ס.י.א.א.

ואולם בשנת 1947 חלה תמורה יסודית. אם יכלו הקומוניסטים ליהנות בתקופת המלחמה מרגשי הידידות לרוסיה, הנה ירדה קרנם פלאים עקב המתרחקות הגוברת בין ברית המועצות ובין הדימוקרטיות המערביות. בס.י.א.א. נהפך הגלגל. אם באגודות אחדות כגון אגודת פועלי החשמל, הגבירו הקומוניסטים אחיזתם, הנה באגודות רבות אחרות איבדו כל שליטה, ביחוד באגודת הענק של פועלי המכונאות (בת 900.000 חברים), שבה טיאטא אותם ואלטר רוטר, המנהיג הרדיקאלי הצעיר שדרך כוכבו כאחד האישים הבולטים בתנועת הפועלים האמריקנית. איבתם של הקרמוניסטים לתכנית מארשל והתפעלותם לכל צעד של מולוטוב הוסיפו לבודדם בתנועת הפועלים.

ג.

אפשר ופעולתו החשובה ביותר של חוק טאפט-הארטלי היתה זו שעורר את תודעתם הפוליטיות של הפועלים המאורגנים והמריץ את א. פ. ל. לפעילות פוליטית. מסתכלים מבחוץ מתקשים להבין את יחסו של הפועל האמריקני לפוליטיקה. ואולם הפועל האמריקני אינו אדיש לפוליטיקה, ולעתים — וביחוד בישובים קטנים — הוא מגלה התענינות פוליטית פעלתנית למדי. אלא שאין הוא עומד בדרך כלל על זיקתה של הפוליטיקה לבעיותיו כפועל וכאיש האיגוד המקצועי. הפועל האמריקני לא נכנס מעולם ראשו ורובו בעניניו כאיש הפרולטריון עד כדי התעלמות גמורה מעניניו הרחבים כאזרח אמריקני. אך מאותו טעם עצמו גילה אך לעתים רחוקות כלפי הבעיות המדיניות את הערנות וההבנה הריאליסטית שהוא מגלה בדרך כלל בשטח היחסים בתעשייה. השפל הממאיר של ראשית שנות השלושים במאה הזאת ובשורת „המערך החדש“ חישלו את תנועת הפועלים המאורגנת ועשוה כוח פוליטי רב משקל, שתמך בתכנית מקיפה שהלמה במידה רבה את האינטרסים הכלכליים של התנועה. רישומו של שידוד מערכות זה ניכר במדיניות האמריקנית עד היום.

הקריאה לפעולה פוליטית נגד ההתגרות הכלולה בחוק טאפט-הארטלי יצאה לא רק מאת ראדיקאליים וסוציאליסטים שבמחנה הפועלים, אלא כמעט מפי כל מנהיגי המוסמכים. בוועידת א.פ.ל. באוקטובר 1947 הוחלט להקים ארגון מיוחד לחינוך ולפעולה פוליטית בקרב הפועלים.

אינם מאורגנים. עוד יש מקום לפעולה רבה. הבעיה העיקרית מבחינה כלכלית, העומדת לפני תנועת הפועלים, היא בעית העליה המתמדת ביוקר המחיה ואימת-אינפלציה הרת-אסון. המחירים האמירו בהתמדה בשלוש השנים האחרונות, בעיקר מחמת העובדה שכוח-הקניה של שנות המלחמה ושל אחר המלחמה התקדם ביתר מהירות מגידול הייצור. בשנות המלחמה בלם הפיקוח הממשלתי את עליית המחירים והשכר, אם כי בלימת השכר היתה יעילה יותר מזו של המחירים. כתום המלחמה ניסתה תנועת הפועלים לקדם את פני השעה בדרשה העלאת השכר. היא השיגה העלאה זו אחת ושתיים, אך ברור לה כי לולינות זו של עלית המחירים והשכר רק תחמיר, בסופו של דבר, את מצבם של הפועלים. תנועת הפועלים האמריקנית שמה מאז את הדגש על עניני שכר, שעות עבודה ותנאי עבודה, אך בשנים האחרונות גילתה יכולת לראות בעיות אלה כחלק ממסכת סוציאלית וכלכלית רחבה יותר. א.פ.ל. העירה כמה וכמה פעמים את לב הפועלים על האפשרות יות הגנות בקואופרטיבים של פועלים. חידוש גועז לגבי פדרציה השטופה ב"תודעת שכר". אף סי.א.או. שסבל הירושה של א.פ.ל. אינו מכביד עליה, פילסה דרך חדשה בהרחיבה את שדה המשא-המתן הקולקטיבי, עד שיכלול שיקולי כדאיות, מדיניות מחירים ודרכי ניהול עסקים (אולם היתה זו אגודה של א.פ.ל. היא ה"אינטר-נשיונל" — עובדי בגדי נשים — שכללה ראשונה בתוך הסכם קולקטיבי סעיף הדורש רמת-מינימום של ניהול עסקי יעיל, בטענה שניהול גרוע גורר אחריו הפחתת שכרם של הפועלים). בקרב שני האיגודים כאחד גוברת ההתענינות בבעיות כגון פיקוח על המחירים, שיכון ציבורי זול ופיתוח מתוכנן של אוצרות האומה באמצעות גופים ציבוריים אבטונומיים כגון "רשות עמק סנסי". גם כאן עשתה תנועת הפועלים האמריקנית דרך רבה בחמש-עשרה השנים האחרונות.

בדרך זו — ולא דוקא לפי מתכונת אירופית קבועה ועומדת — תלך ותתגבר תנועת הפועלים בארצות-הברית עד שתהא מוכשרת לעמוד ביעודה ההיסטורי, תפקיד גדול לפני היסודות בעלי התודעה שבה אם אך יאבו ללכת לאורה של המציאות. תנועת הפועלים האמריקנית זקוקה למנהיגות רבת-פעלים ומרחיקת-ראות יותר משנוקקה לה מעולם. ביחד עם מנהיגות היא זקוקה לאחדות. אפשר ובסופו של דבר יתגלה, כי שתיים אלה תלויות זה בזה.

להפוך את האיגוד המקצועי האמריקני לאחת מתנועות הפועלים התוקפניות והבטוחות בכוח עצמן שבעולם, תנועה חרדה לחוש פעולותיה, חשדנית לכל נייע של פיקוח מחוץ, אך בה בשעה הוא הביא לידי צמצום אפקה הסוציאלי הכהה את הבנתה בבעיות העיקריות העומדות כיום לפני האנושות.

בתגובתה למשבר הבינ-לאומי גילתה תנועת הפועלים את מיטב כוחה, אך מעט שרד בה מן הבלבנות העיוורת שהיתה חזוין כה נפרץ אחרי מלחמת העולם הראשונה. "ההתנגדות לזרים", שנודעה לשמצה, הולכת ומתרופפת. ועידת א.פ.ל. משנת 1946, חזרה בה מהתנגדותה הקיצונית להגירה עד כדי כך שדרשה מהממשלה לנצל את מכסות ההגירה שלא נוצלו בשנות המלחמה, כדי לקלוט נידחים וחסרי בית מאירופה. אמנם דבר זה לא הניא מנהיגי אגודות מסוימות — בכמה מקרים מהגרים בעצמם — מלהמשיך בתמרונים הדמגוגיה הישנים של התנגדות לכניסת זרים, אך לא כן היתה דעת הפועלים המאורגנת. א.פ.ל. וסי.א.או. כאחת אישרו את הצעת חוק סטראטון, שבאה להחיר כניסת ארבע מאות אלף נידחים לארה"ב תוך ארבע שנים. עמדה זו היא מיפנה רבת-משמעות בדרכו של האיגוד המקצועי.

חרף כל המכשולים והקשיים מוסיפה תנועת הפועלים האמריקנית כוח. על אף פרישתו של איגוד הכורים עדיין מונה א.פ.ל. כשבעה מיליון חברים, קשה יותר לאמוד את מספר חבריה של סי.א.או., אך לדעת משקיפים לא יחיה אומדן עליון של ששה מיליונים רחוק מן המציאות. האגודות הבלתי תלויות העיקריות, — המכונאים, הכורים, וארבע אגודות פועלי הרכבת — יחדיו מונות פחות משני מיליונים. תנועת הפועלים המאורגנת באמריקה מונה איפוא חמשה-עשר מיליון בקירוב (לפני חמש-עשרה שנה מנתה שלושה מיליונים) ואולם גם כיום מאורגנים בתנועת הפועלים פחות ממחציתם של 35 מיליוני מקבלי-השכר שבתעשייה האמריקנית הפרטית. (מספר זה אינו כולל אכרים עצמאיים, עובדים עצמאיים, מנהלים ומפקחים, עובדות משק בית ופקידי ממשלה). אחוז המאורגנים רב ביותר בין כורי הפחם והברזל, עובדי הובלה, בנין, דפוס, ייצור מכונות ומטוסים, בנין ספינות וייצור בגדי גברים ונשים. רוב מנין של הפועלים בתעשיות הפלדה, המכונות, הזכוכית, הניר, הגומי, אריות הבשר והמתכת הם חברי האגודות, אך מקצועות רבים, ביחוד ענפי השירות והמקצועות החפשיים,